

РЕШЕНИЕ

№ 5025

гр. София, 29.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 01.07.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **1197** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр.с чл.211 от Закона за министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по жалба на Ч. Г. Ч., ЕГН: [ЕГН], подадена чрез адв.А., срещу Заповед № 4332з-2/05.01.2021 г. на Началник отдел "ПП" при О.-СДВР, с която на оспорващия – м.л.автоконтрольор I степен в 01 група "Пътен контрол" на 01 сектор "Организация и контрол на пътното движение" е наложено дисциплинарно наказание "порицание" за срок от 6 месеца.

Подателят на жалбата твърди, че обжалваният административен акт е незаконосъобразен поради нарушение на административнопроизводствените правила, противоречие с материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закона. От Съда се иска да отмени заповедта и да присъди на жалбоподателя разносните по делото. В с.з. жалбоподателят се представява от адв.А., която поддържа жалбата. Не ангажира доказателства, различни от представените с административната преписка. Претендира разноски за водене на делото съгласно списък.

Ответникът - Началник отдел "ПП" при О.-СДВР, чрез юк.И. е представил писмени бележки, в което е изразил становище за неоснователност на жалбата, както и претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Доказателствата, приобщени по делото без оспорване от страна на жалбоподателя и ответника, дават основание на Съда да приеме следното:

С оспорваната Заповед № 4332з-2/05.01.2021 г., според текста на същата, на

жалбоподателя – мл.автоконтрольор I степен в 01 група "Пътен контрол" на 01 сектор "Организация и контрол на пътното движение" е наложено дисциплинарно наказание "порицание" за срок от 6 месеца за това, че за времето от 19,00 ч на 10.07.2020 г. до 07,00 ч на 11.07.2020 г., като старши на наряд, като патрул за пътен контрол П. 91/3,6 със служебен автомобил Кия Сеед, рег. [рег.номер на МПС] не е докладвал за извършено нарушение от водача С. С., който извършва манипулиране на монтираната в същия служебен автомобил Автоматична информационна система за видеозаснемане при контрол на пътното движение (АИС В.). Това деяние е определено като нарушение на чл.83 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР и е квалифицирано като нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл.194, ал.2, т.4 ЗМВР, за което на основание чл.200, ал.1, т.12 от същия закон се предвижда налагане на дисциплинарно наказание "порицание". За изложената в заповедта фактическа обстановка данни за която се съдържат и в справки от 17.09.2020 г. и от 11.11.2020 г. на отдел "Пътна полиция" – СДВР; писмо от 27.07.2020 г., подписано от Директора на дирекция "Вътрешна сигурност" в МВР до Директора на СДВР, което е повод за извършване на дисциплинарни проверки; ежедневна ведомост за разстановка на силите и средствата рег.№ 4332р-21507/2020 г. В цитираните справки (л.18 и л.33) са описани подробно случаи и факти за това, че полицейски служители от отдел "ПП"-СДВР по време на изпълнение на служебни задължения манипулират системата АИС В., като с тези действия се препятства възможността за аудио и видеозапис.

В отговор на връчена му покана служителят е депозирал обяснение рег.№ 4332р-59233/08.12.2020 г., в което е заявил, че не е установил манипулиране на АИС В..

При така установената фактическа обстановка от правна страна Съдът намира следното:

Жалбата е допустима, подадена от надлежно легитимирана страна, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Заповедта е връчена на жалбоподателя на 06.01.2021 г., а жалбата, подадена директно до съда, е депозирана на 14.01.2021 г., в рамките на 14-дневния срок по чл.149, ал.1 АПК във вр.с чл.211 ЗМВР.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Заповедта е издадена от компетентен административен орган по чл.204, т.4 ЗМВР – служител на висша ръководна и ръководна длъжност, разполагащ с правомощията и компетентността да издава заповеди за налагане на дисциплинарни наказания. Жалбоподателят е служител на МВР, който факт се установи от представените по делото писмени доказателства.

При издаването на административния акт е спазена предвидената от закона форма съгласно чл.59, ал.2 АПК. Спазено е изискването по чл.59, ал.2, т.8 АПК, като административният акт съдържа дата на издаване и подпис на лицето, издало акта, с означаване на длъжността му. Оспорената заповед е издадена в съответствие на разпоредбата на чл.210 ЗМВР, съдържа изискуемите реквизити. Посочено е наименование на органа, издал акта; извършителят на дисциплинарното нарушение; мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението, както и доказателствата, въз основа, на които е установено, нормативното основание за издаването ѝ, в разпоредителната част са налице задължителните за изпълнение разпореждания на дисциплинарно-наказващия орган. В оспорения акт е налична информация пред кой орган и в какъв срок същата може да бъде обжалвана.

С оглед описаните факти и обстоятелства и предвид диспозитива на дисциплинарното обвинение Съдът дължи да отговори на въпросите: извършено ли е виновно от страна на Ч. Г. Ч. – мл.автоконтрольор, вмененото му нарушение на служебната дисциплина; материално и процесуално законосъобразно ли е ангажираната дисциплинарната му отговорност.

На жалбоподателя е вменено неизвършването на действие – не докладвал (неуточнено на кого) за извършено от водача С. С., който извършва манипулиране на монтираната в същия служебен автомобил АИС В..

Разпоредбата на чл.194, ал.1 ЗМВР предвижда налагане на дисциплинарни наказания за нарушаване на служебната дисциплина, а нарушенията, за които се налагат наказания са изброени съответно в ал.2. Видовете дисциплинарни наказания са посочени в чл.197, ал.1 от закона. На жалбоподателя Ч. е наложено наказание "порицание". Конкретни хипотези, при осъществяването на които от обективна страна се налага именно наказание "порицание", са изброени изчерпателно в чл.200, ал.1 ЗМВР. С описанието на дисциплинарното обвинение, деянието (бездействие) е квалифицирано като такова по чл.200, ал.1, т.12 ЗМВР – "нарушаване на етичните правила за поведение на държавните служители в МВР" и конкретно - чл.83 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР.

Според текста на чл.83 от Етичния кодекс "държавният служител не прикрива доведено до знанието му правонарушение или такова, на което е свидетел, като предприема необходимите действия за неговото предотвратяване, пресичане и разкриване". Тежестта да установи и докаже дисциплинарното обвинение е на наказващия административен орган. В случая липсват преки доказателства, които да сочат, че полицаи С. С. е извършил "правонарушение" по смисъла на чл.83 от Етичния кодекс; ставайки свидетел на такова нарушение, жалбоподателят Ч. от своя страна е прикрил нарушението. В мотивите на оспорената заповед прикриването и бездействието за "предотвратяване, пресичане и разкриване на правонарушението" са квалифицирани с израза "не е докладвал". Недокладването означава несъобщаване, например на непосредствения ръководител, но е различно от прикриване на правонарушение, непредприемане на необходимите действия за неговото предотвратяване, пресичане и разкриване, според нормата на чл.83 от Етичния кодекс. Дисциплинарно-наказващият орган дължи да формулира и обоснове обвинението ясно и недвусмислено. Това задължение има пряко отношение към правото на полицейския служител да разбере дисциплинарното обвинение и да се защити адекватно.

Освен това, при изложените данни Съдът намира, че дисциплинарното обвинение не е доказано по несъмнен начин от страна на ответника съобразно чл.170, ал.1 АПК и оспорената заповед не съдържа мотиви, от които да се разбере защо наказващият административен орган е приел еднозначно, че с деянието си (недокладване) Ч. е нарушил чл.83 от Етичния кодекс. В справка рег.№ 4332р-54302/11.11.2020 г., на която се е позовал наказващият административен орган, е посочено относно полицаи С. С., че същият, като водач на служебния автомобил, с дясната си ръка неколkokратно е освобождавал от скорост предавателната кутия, със същата ръка посягал към контактния ключ и прекъсвал контакта на системата, след което веднага връщал контактния ключ на положение "включено" и без да даде контакт на стартера, запалвал принудително двигателя на автомобила със скоростния лост, включвайки на по-висока предавка. Липсват обаче данни за извършено от дисциплинарнонаказващия

орган разследване на причините, поради които полицаи С. е извършвал тези действия, т.е. – дали не се касае за техническа повреда на автомобила. Не е ясно също дали тези действия са пряка и непосредствена причина за описаното преустановяване работата на видеокамерите. Липсата на мотиви в този смисъл пречат за осъществяването на съдебния контрол за законосъобразност.

В процесната заповед не са изяснени всички релевантни за случая обстоятелства относно вмененото дисциплинарно нарушение, което не е доказано безспорно. Налице са основанията за отмяна, дефинирани с чл.146, т.2, т.4 АПК.

На следващо място Съдът намира, че ответният орган не доказва (въпреки че беше задължен от Съда), че на жалбоподателя е проведено обучение за работа със системите за видеонаблюдение в служебните автомобили в изпълнение на Заповед № 8121з-1155/01.09.2017 г. на министъра на вътрешните работи. Беше представен единствено протокол за запознаване на служители от 02 група ПК, на 01 сектор ОКПД при ОПП-СДВР за работа със системите за видеонаблюдение в изпълнение на указаната заповед, в който името на оспорвания не фигурира. При това положение жалбоподателят не е следвало да бъде допускан за работа със системата, доколкото за работа със системата се допускат само служители, до чието знание те са доведени.

В непосредствена връзка с горното Съдът счита, че в случая липсва вина у жалбоподателя за деянието, за което е наказан. Наличието или липсата на вина е съществена предпоставка за ангажиране на отговорността на лицето. Макар че в посочената за нарушена разпоредба да липсва изрично посочване в тази насока, че деянието следва да бъде извършено виновно чрез действие или бездействие, то разпоредбата на чл.194, ал.2 ЗМВР с посочените в нея нарушения, както и практиката, свързана с дисциплинарните производства, установява императив, че нарушението на служебната дисциплина следва да е извършено виновно. Съдът счита, че вмененото нарушение на жалбоподателя няма как да е извършено виновно, доколкото същият не е констатирал манипулиране на системите. Не е доказано по несъмнен начин, че е провеждан инструктаж във връзка с проверката за изправност на камерите, още повече, че тази неизправност произтича не от действията на служителите, а от обстоятелства, които са въвн от психичното състояние на деца, т.е. той не е съзнавал, а и не е могъл да съзнава неизправност на системата. Да се търси формалната страна на нарушението без да се съпостави с виновно поведение, при липса на разписани правила за възникнала ситуация по проверка на системата, не може да се приеме за виновно извършено дисциплинарно нарушение.

Налага се изводът, че дисциплинарната отговорност на жалбоподателя е ангажирана незаконосъобразно, поради което заповедта за налагане на дисциплинарното наказание подлежи на отмяна.

Този изход на спора определя като основателна претенцията на оспорвания за възстановяване разносните за водене на делото, съгласно представения списък. В същия се претендира 10 лв. за държавна такса и 500 лв. за адвокатско възнаграждение. Ответникът отправи възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. При прекомерно възнаграждение за адвокат съобразно действителната фактическа и правна сложност на делото, Съдът може да присъди по-нисък размер на разносните в тази част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл.36 от Закона за адвокатурата. В случая делото не се отличава с фактическа и правна сложност, не са представяни допълнително множество писмени доказателства, не са изслушвани експертни заключения. В разпоредбата на чл.8, ал.2, т.3 от Наредба №

1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения е предвидено, че за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, за дела по Закона за Министерството на вътрешните работи, възнаграждението е 400 лв. Заплатеното адвокатско възнаграждение е със 100 лв. над законово определеното в наредбата, поради което отправеното възражение за прекомерност е основателно. В тази връзка ответникът следва да бъде осъден да заплати на жалбоподателя адвокатско възнаграждение в размер на 400 лв.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 във вр.с ал.1 и чл.143, ал.1 от АПК, Административен съд-София град

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед № 4332з-2/05.01.2021 г. на Началник отдел "ПП" при О.-СДВР, с която на Ч. Г. Ч., ЕГН: [ЕГН] – м.автоконтрольор I степен в 01 група "Пътен контрол" на 01 сектор "Организация и контрол на пътното движение" е наложено дисциплинарно наказание "порицание" за срок от 6 месеца.

ОСЪЖДА Столичната дирекция на вътрешните работи да заплати на Ч. Г. Ч., ЕГН: [ЕГН] разноски по делото в размер на 410 лв. (четиристотин и десет лева).

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: